

Endvidere har Rigsdagen vist denne Virksomhed sin Anerkjendelse, idet den har bevilget 800 Rb. aarlig til den omtalte Forening.

Jeg skulde ikke have opholdt det høie Thing med denne Udvikling, dersom jeg ikke var fuldt overbevist om, at hvor ædelt det Maal, som denne Stiftelse og Forening har sat sig, end er, og hvor sørgeligt nødvendigt det end for Diebliffet er, at en saadan Anstalt bestaaer, saa er det dog ikke rigtigt at vedblive at gaae i dette Spor. Jeg er fuldstændig overbevist om, at denne Maade at gribe Sagen an paa er urigtig, at de Midler, der bruges, for at naae dette Maal, ere uheldige, og jeg vil nu tillade mig at fremsætte min Anskuelse i denne Sag, i det Haab at finde et velvilligt Ore og en venlig Modtagelse for den hos det høie Thing. Vil man angribe et Onde, det være sig hos den Enkelte eller hos Samsfundet, saa skal man angribe det fra Roden og ikke fra Toppen. Jeg tror, at dette er en Grundsætning, som billiges af Enhver. Angriber man Ukrudtet fra Roden, saa slyder ikke Tidselfrøet omkring i Luften, saa spreder det sig ikke over de frugtbare Marker og ødelægger dem, men ved en Anstalt som denne slyner man kun Toppen. Straffeloven forudsætter, og Livet vil altid, selv under de gunstige Forhold, fremvise saadanne Tilfælde som dem, hvorpaa Principet for denne Anstalts Oprettelse hviler, men Anstalter af en Udstrækning som den, hvortil denne udvider sig, maae vi ønske Samsfundet efterhaanden befriet for. Vi maae gjøre alt Vort, Enhver for sig, for at det ikke skal komme dertil, at de Unge i Høbetal fordærves paa denne Vej. Det er de Hjælpeløses Ret at blive befriede fra saadanne Anstalter. Der var en Dreng, som omtales i Meddelelserne fra Holsteinsminde, der havde stjaalet Tøvevarer fra sin Madmoder. Bestyreren siger, at, da denne Dreng kom til ham, spurgte han ham: „Hvor kunde Du dog gjøre dette?“, og han svarede med en forunderlig Aabenhjertighed: „Fordi jeg var sulten.“ Bestyreren siger i den Anledning: Den aabenhjertige Tilstaaelse, som kom fra denne Dreng,

fløg mig og bragte mig til Taushed, thi jeg maatte give ham Ret, hvis han havde sagt: Har Samsfundet Lov til at lade mig sulte, saa har jeg ogsaa Lov til at tage, hvad jeg kan faae, thi jeg er ikke istand til at ernære mig selv. Det er en Ret for disse Hjælpeløse at blive befriede for den Elendighed, som senere vil kleebe ved dem hele Livet igjennem, og det er en Pligt og det er bedst for Samsfundet, at de reddes for det saa tidligt som muligt, det er en reen Pengesfordeel for Samsfundet. Her vil jeg pege paa det kjerlige Forsøg, som er blevet gjort af den Mand, som jeg nævnte først, den hæderlige Stephensen paa Holsteinsminde; det blev gjort i 1864, idet han med det ædle Patronats Samtykke tilbød at antage 6 Børn om Aaret fra 7 til 8 Aars Alderen, mod at modtage et Tilskud af 30 Rb. eengang for alle for hver og 30 Rb. aarligt til deres Confirmation. I Sandhed saa ædelt, saa uegennyttigt et Tilbud, at man maa forbauses over, at Anstalten kunde gjøre det; og den har ogsaa kun været istand dertil ved den Gavnlighed, som er tilstrømmet den baade fra Staten og fra de Enkelte. Han var overbevist om, siger han, at, naar han fik en saadan Njerne af ufordærvede Smaa, som opvoiede i det kjerlige Pleiehjem, som han tilbød dem, vilde derved affkæres saa megen Raadenskab fra dem, som i en senere Alder kom derind, fordi disse da her mødte, hvad de selv maaskee aldrig havde følt, eller hvad de havde tabt, Børnelighedens friske Ustydighed, fordi Kjerligheden, som Alle og især Børnehjertet dybt føler Savnet af, paa det første Trin der traadte dem imøde, saa at det maatte slaae dem, og de maatte føle, at det var dette, som de længtes efter, saa at de virkelig i Kjerlighed vilde tilegne sig, hvad der saaledes stillebedes dem for Die. Dette Forsøg havde tilfølgende, at der i det følgende Aar, 1865, — længere gaae Beretningerne ikke — paa dette kjerlige Tilbud fra samtlige Landets Communer blev svaret med at sende et eneste Børn! Tænk dem, mine Herrer, et eneste Børn, som, da det blev sendt derned, af de Rejsende i